

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 20 kwietnia 2017 r.,
sprawy **T. K.**

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zw. z art. 18 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki subsydiarnej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 12 października 2016 r., sygn. II AKa (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 24 maja 2016 r., sygn. V K (...),

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. oraz art. 637 § 1 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. w
zw. z art. 518 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

1. pozostawić kasację bez rozpoznania,

**2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
oskarżycielkę subsydiarną A. F. Ż..**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 24 maja 2016 r. w sprawie V K (...), T. K. został uniewinniony od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 1 k.k. Z orzeczeniem uniewinniającym oskarżonego nie zgodził się pełnomocnik oskarżycielki subsydiarnej i we wniesionej na jego niekorzyść apelacji, na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt. 2 i 3 k.p.k., zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania w szczególności:

1. naruszenie art. 170 § 2 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie wniosków dowodowych pełnomocnika oskarżycielki subsydiarnej z dnia 21 marca 2016 r.,
 2. naruszenie art. 366 § 1 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy i nie zasądzenie naprawienia szkody,
 3. sprzeczność pomiędzy częścią dyspozytywną wyroku a uzasadnieniem, tj. naruszenie art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.
- II. błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które niewątpliwie miały wpływ na jego treść.

Na zakończenie pełnomocnik wniósł o uznanie oskarżonego T. K. za winnego celowego wielokrotnego wprowadzenia pokrzywdzonej w błąd w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, tj. popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zw. z art. 18 § 1 k.k. i wymierzenie mu kary roku pozbawienia wolności bez zawieszenia przewidzianej w art. 286 § 1 k.k.

Po rozpoznaniu apelacji Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 12 października 2016 r. w sprawie II AKa (...), utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

We wniesionej na przez pełnomocnika oskarżycielki subsydiarnej kasacji, zaskarżając wyrok w całości, podniesiono zarzut naruszenia prawa karnego procesowego w postaci błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, co mogło mieć wpływ na jego treść, a mianowicie art. 438 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 523 § 1 k.p.k. przez błędną interpretację, że Sąd Apelacyjny rozpoznając sprawę w granicach zaskarżenia nie był uprawniony do rozważenia kwestii ewentualnego przywłaszczenia przez oskarżonego kwoty 56.275,00 zł oraz że zarzut dotyczący nie przypisania oskarżonemu tego przestępstwa nie został podniesiony w apelacji, podczas gdy granicą zaskarżenia w postępowaniu apelacyjnym była kwota 56.275,00 zł objęta sumą subsydiarnego aktu oskarżenia opiewającego na sumę 400.000 zł, zaś zarzut popełnienia przestępstwa był podniesiony w apelacji. W konkluzji pełnomocnik wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Okręgowego oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania tego ostatniemu względnie Sądowi Apelacyjnemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez pełnomocnika oskarżycielki subsydiarnej jest niedopuszczalna z mocy prawa i nie powinna zostać przyjęta przez Sąd Apelacyjny w toku postępowania okołokasacyjnego.

Podnoszony przez pełnomocnika oskarżycielki subsydiarnej zarzut obrazy prawa procesowego „w postaci błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia” nie może być podstawą kasacji, co wprost wynika z treści przepisu art. 523 § 1 k.p.k., który określając postawy kasacji, nie zezwala w ramach postępowania kasacyjnego na dokonywanie ponownej oceny dowodów i kontrolowanie na podstawie ich własnej oceny poprawności dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych. Stąd też podstawą kasacji nie może być przewidziany w art. 438 pkt 3 k.p.k. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia. Nie jest rzeczą Sądu Najwyższego domyślanie się rzeczywistych intencji skarżącego, zwłaszcza przy kasacji wnoszonej na niekorzyść, ponieważ ustawowy wymóg sporządzania kasacji przez pełnomocnika będącego adwokatem bądź radcą prawnym winien gwarantować profesjonalny poziom podejmowanych czynności procesowych.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy, na podstawie art. 531 § 1 w zw. z art. 530 § 2 k.p.k., orzekł jak na wstępie.